

JENNY PEARSON

SUPER
miraculoasa călătorie
a lui **FREDDIE**
YATES

Ilustrații de *Rob Biddulph*

Traducere din engleză de
Ștefan Mălaimare

CORINT JUNIOR

—2020—

*Pentru William și Douglas,
miracolele mele.
Și lui Andrew, care a ajutat la realizarea lor.*

**Se zice că miracolele pot lua
orice formă, dar eu tot nu cred
că pot fi mici și blănoase,
cum e Lady Gaga**

Ciudată chestie ce consideră unii a fi un miracol! După ce tata a avut „micul său accident“, Buni a spus: „Joe, e un mic miracol că nu ți-ai pierdut viața.“ Dar, în realitate, nu fusese un mic miracol — fusese Eileen, de la coafor, iar la Eileen nimic nu este mic sau miraculos. Dacă nu și-ar fi scos la plimbare, fix în acel moment, câinele, pe Lady Gaga, nu ar fi văzut furgoneta poștală a lui tata gonind la vale și nici nu i-ar fi strigat să se dea din calea ei. Așadar, cum am spus, nici vorbă de miracol, ci doar de bună sincronizare. Mă rog, cât de cât bună... fiindcă piciorul tot și l-a rupt.

Profesoara noastră, doamna Walker, ne-a spus odată că va fi un miracol dacă ajunge până la finalul anului școlar fără să fi strâns de gât pe vreunul

dintre noi. La finalul anului, toți colegii erau încă în viață... cel puțin așa cred. Dylan Katano a dispărut pe la jumătatea primului semestru, dar am înțeles că s-ar fi întors în Japonia. Oricum, ce vreau să spun e că doamna Walker se înșela. Nu a fost un miracol că nu a strâns de gât pe nimeni din clasa 6W — chiar dacă i-am dat cu toții bătăi de cap.

În vremurile de altădată, miracolele erau mai mari. Deși nu putem ști sigur dacă acele miracole chiar au avut loc. Odată, Charlie, Ben și cu mine am vrut să împărțim frățește o porție de *fish and chips* de la Marley's. Ne-a pus prietenia la grea încercare — iar la Marley's se știe că porțiile sunt generoase. Cum a reușit cineva pe nume Iisus să împartă trei bucăți de cod afumat și niște pâine feliată cu cinci mii de oameni, nu știu. Probabil că oamenii *au vrut* să creadă că s-a întâmplat cu adevărat.

Tata spune că oamenilor le plac poveștile bune și, dacă asta îi face fericiți, de ce să se încurce cu adevărul? Îmi închipui că același lucru s-a întâmplat și vara asta în Țara Galilor. Oamenii au văzut ce au vrut să vadă, și anume miracole.

Dacă m-ați fi întrebat la începutul lui iulie ce cred despre asta, v-aș fi spus că adevărul e important. Că informațiile sunt importante. Pe atunci, informațiile erau printre lucrurile mele preferate.

Unii colecționează cartonașe Pokemon, alții colecționează abțibilduri, eu colecționez informații. Vedeți voi, odată ce afli o informație anume, aceasta rămâne a ta pentru totdeauna. Nu te poate părăsi și nici nu ți-o poate lua cineva. Dar în vara asta mi s-a întâmplat să văd ceva cu adevărat miraculos, ceva care m-a făcut să pun la îndoială tot ce știam.

CAPITOLUL 1

Ar trebui să știți câte ceva despre Ben și Charlie ca să înțelegeți de ce s-au implicat în toată afacerea asta

Vara ar fi trebuit să se desfășoare în felul următor: Ben ar fi trebuit să meargă în America împreună cu tatăl lui și cu noua lui mamă vitregă, Becky; Charlie urma să meargă într-un fel de sanctuar vegan cu părinții lui, iar eu aveam să lenevesc pe acasă cu tata și cu Buni. Dar nimic din toate acestea nu s-a întâmplat.

Judecând superficial, ați putea crede că Ben trăsesese lozul cel mare. Dar nu ați cunoscut-o pe Becky. Nici măcar Disney World nu anulează efectul Becky. Buni a spus că a mai întâlnit femei ca ea. Nu știu cine erau aceste femei sau unde le-a întâlnit, dar mi s-a părut că Buni nu o agreează.

În ultima zi din anul școlar, la adunarea absolvenților, am cântat cu toții, fals, *Mai fac un pas în lume*¹. Apoi, doamna Walker ne-a urat nouă și viitorilor noștri profesori mult noroc și ne-a condus spre terenul de joacă, unde părinții ne așteptau să ne ia. Părea deja frântă de oboseală. Ben pusese cinci pachete de bomboane Mentos într-o sticlă de cola la petrecerea cu clasa, provocând o explozie uriașă. Spusese că nu știa că asta se va întâmpla, dar știam cu toții că e o minciună, fiindcă o femeie vioaie, cu colanți în dungi și cu o insignă pe care scria „**lubesc știința**“, făcuse același experiment la o adunare petrecută cu un an în urmă.

Mi s-a dat voie să merg pe jos acasă din moment ce tata nu putea conduce după accident, iar Buni nu mai avea voie să conducă după ce a intrat cu mașina în monumentul eroilor din centrul orașului. Cred că doctorul a spus că i se trage de la guacamole problema cu ochii — lucru straniu, din moment ce ea nu mănâncă mâncare străină. (Oricum nu ar fi putut să conducă, fiindcă la ora aceea era deja moartă — lucru pe care eu încă nu-l aflasem. Vă spun asta acum, ca să fiți pregătiți pentru partea tristă care urmează.)

Eram pe cale să ies din curtea școlii și să merg la chioșcul de unde îmi cumpăr de obicei gustarea

1. *One More Step Along the World I Go*, cântec despre viața văzută ca o călătorie, intonat adesea la final de an școlar. (N. trad.)

pentru școală, o pungă de chipsuri de porumb Monster Munch, când noua mamă a lui Ben, Becky, în noul lor Range Rover, a oprit în fața școlii și a coborât geamul. Purta o bluză decoltată, despre care Buni ar fi spus că „cerșește atenție“.

— Bună, băieți! ne-a zâmbit, dezvelind o *groază* de dinți.

De fapt, știu o informație științifică despre dinți — puteți să vă luați notițe, e una bună. Un om la maturitate are 32 de dinți. Ceea ce, în regnul animal, nu înseamnă prea mult. Majoritatea oamenilor cred că rechinii au cei mai mulți dinți, dar se înșală. Melcul de grădină are peste 14 000 de dinți. Nici măcar Becky nu are atâția.

Charlie a fluierat și a spus ceva stânjenitor, de genul: „Noua ta mamă e grozavă!“

Lui Ben nu i-a plăcut asta, așa că l-a îmbrâncit pe Charlie — dar nu prea tare. Ben zice că Charlie e indiscret. Și eu zic la fel. Spune orice i-ar trece prin cap.

Becky și-a fluturat părul lung, blond, pe care și-a așezat apoi ochelarii de soare cu rame imense.

— Urcă, Ben, te duc la frizer înainte de vacanța în familie. Arăți ca un vagabond.

Ben nu arată ca un vagabond. Are o tunsoare militărească, și îi stă foarte bine. Uneori își face linii în zigzag sau se rade pe părți. Fetelor pare să le placă. Cel puțin, mai mult decât tunsoarea pe care Buni

mi-a făcut-o cu foarfecele de croitorie, care mi-a lăsat un breton șifonat. Și pentru asta a dat vina pe guacamole.

Ben s-a supărat clar din cauza cuvântului „vaga-bond“. Și-a pus mâinile în buzunare și a mormăit, doar pentru mine, ca Becky să nu audă: „Nu e *noua mea mamă*. Nici măcar nu suntem rude.“

Lui Becky nu îi plăcea să aștepte. Chipul i s-a schimonosit puțin și a strigat:

— Benjamin!

El a părut că se face mai mic și a murmurat:

— *Ben*, nu Benjamin.

Toată lumea știe că nu-i place să i se spună Benjamin. Dar nu cred că lui Becky îi pasă de ce îi place lui Ben, fiindcă și-a dat ochii peste cap și i-a spus:

— Cum zici tu, Benjamin. Urcă în mașină. Întârziem.

Charlie și cu mine ne-am aruncat câteva priviri în timp ce Ben se cocoța pe bancheta din spate și trântea ușa. Și, deși știam că merge la Disney World, mi-a părut rău pentru el.

Becky a claxonat și trebuie să fi uitat deja de supărare, fiindcă buzele ei roșii, cărnoase, au luat forma unui zâmbet larg. A strigat pe fereastră:

— Să aveți o vară minunată, băieți!

Și apoi, cu un scârțâit de cauciucuri, au dispărut. După ce mașina a virat la colțul străzii, Charlie a oftat adânc și a spus:

— Noua mamă a lui Ben, Becky, e încântătoare.

La asta mă refeream când am spus că Charlie e indiscret și un gură-spartă. M-am uitat urât la el și i-am spus:

— Charlie, o urâm pe Becky, ai uitat?

— Știu, știu, a pufnit el, dar...

— Niciun dar.

După aceea m-a convins să sar peste Monster Munch și să merg cu el la restaurantul cu pui. Voia „o ultimă cină“, cum s-a exprimat el, înainte de a pleca spre tabăra „bobului de fasole“ cu ocazia detoxifierii anuale a familiei Anderson. Mama lui Charlie a devenit vegană cu trei ani în urmă, iar el se vaită încontinuu că i-a distrus viața.

A comandat o găletușă de familie la Texas Fried Chicken și a ras carnea de pe oase, turuindu-mi într-una despre ce vară de doi bani urma să aibă la tabăra *Copii Sănătoși = Copii Fericiți*, cu o dietă compusă exclusiv din avocado.

De-aș fi știut atunci ce ne rezerva cu adevărat acea vară, l-aș fi putut opri din văicărit. Dar nu știam, așa că l-am lăsat să-mi spună ce voia despre planurile lui de a-și coase dulciuri în căpтуșeala pijamalelor și de a ascunde chipsuri în sacul de dormit, gândindu-mă în tot acest timp că vara mea avea să fie cu muuuuuult mai varză decât a lui.